

JOHN MARRS

SPRIAZNENÉ DUŠE

*Ako ďaleko sme schopní zísť,
aby sme našli toho pravého?*

Lindeni

Spriaznené duše

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

John Marrs

Spriaznené duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JOHN MARRS

SPRIAZNENÉ DUŠE

*Ako ďaleko sme schopní zújsť,
aby sme našli toho pravého?*

Copyright © John Marrs 2016
Translation © Patrik Rolko, 2018
Cover design © Matěj Pospíšil

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0647-6
ISBN e-knihy 978-80-566-0722-0 (1. zverejnenie, 2018)

Milovať niekoho úplne stačí. Viac nepotrebuje.
V temných zákutiach života už žiadnu ďalšiu perlu nenájdete.
Victor Hugo, *Bedári*

Vyvolení podľa DNA

Ďakujeme, že ste si vybrali test **Vyvolení podľa DNA®**, prvý **VEDECKY PODLOŽENÝ TEST** na svete, ktorý vám stopercentne garantuje spojenie s tou **pravou a jedinou osobou**, do ktorej ste geneticky predurčení zamilovať sa.

Naša databáza, do ktorej sa k dnešnému dňu zaregistrovalo už viac ako 1,7 miliardy ľudí, predstavuje pre vás spoľahlivý spôsob, ako nájsť svoju **spriaznenú dušu**.

OD ZOZNÁMENIA S VAŠÍM DOKONALÝM NÁPROTIVKOM VÁS DELIA LEN TRI KROKY:

1.

Bezplatne sa zaregistrujte.

2.

Pošlite nám vzorku slín na vatovej tyčinke – tá je súčasťou súpravy pre test DNA, ktorú vám **bezplatne** doručíme.

Vašu vzorku DNA následne použijeme pri hľadaní dokonalého partnera v našej databáze.

3.

Hneď ako nájdeme vášho dokonalého partnera, kontaktujeme vás. Za jednorazový poplatok 9.99 £ vám poskytneme kontaktné údaje dotyčnej osoby. Až 82 % našich klientov spojíme s ich dokonalým partnerom behom 7 dní.

AK SA VÁŠ DOKONALÝ NÁPROTIVOK NENÁJDE – NEZÚFAJTE!

Každý týždeň sa do databázy Vyvolení podľa DNA® zaregistruje niekoľko tisíc nových klientov a 98 % dokonalých partnerov nájdeme do šiestich mesiacov od registrácie.

Agentúra Vyvolení podľa DNA® nenesie žiadnu zodpovednosť za akúkoľvek priamu, nepriamu či následnú ujmu spôsobenú v súvislosti s využitím tejto služby vrátane, nie však výlučne, rozpadu doterajšieho vzťahu či zranenia alebo smrti, ktoré neboli zavinené nedbanlivosťou či nenáležitým správaním zo strany agentúry Vyvolení podľa DNA®. Plné znenie obchodných podmienok nájdete [tu](#).

1. kapitola

MANDY

Mandy sa zadívala na fotografiu na monitore počítača a zadržala dych.

Bol na nej muž s obnaženou hrudou a nakrátko ostrihanými svetlohnedými vlasmi. Stál na pláži, nohy rozkročené, hornú polovicu neoprénového obleku zrolovanú až k pásu. Mal priezračné modré oči a jeho široký úsmev odhaľoval dva rady dokonale bielych zubov. Mandy takmer cítila na jazyku slanú vodu, ktorá mu stekala z hrude na surf pohodený pri nohách.

„Ach, božemôj,“ šepla s dlhým povzdychom. Až teraz si uvedomila, že načisto zabudla dýchať. Cítila mravčenie v prstoch a do líc sa jej nahrnula horúčava. Ako bude jej telo na tohto muža reagovať, až sa s ním stretne osobne, keď sa takto správa už pri pohľade na jeho fotografiu?

Káva v polystyrénovom pohárikú jej medzitým vychladla, napriek tomu ju dopila. Skopírovala fotku na obrazovke a uložila ju do novovytvorenej zložky na ploche s názvom *RICHARD TAYLOR*. Rozhliadla sa nenápadne po kancelárii, aby zistila, či niekto nesleduje, čo vo svojej kóji práve robí, ale nikto si ju nevšímal.

Mandy zbehla kurzorom nižšie a prezrela si aj ostatné fotografie v jeho facebookovom albume s označením *Okolo sveta*. Všimla si, že je veľmi scestovaný a že navštívil mnohé miesta, ktoré ona videla akurát tak len v televízii alebo v nejakom filme. Veľa snímok bolo nafotných v baroch, na horských túrach a v chrámoch. Často pózoval pri rôznych pamiatkach a užíval si zlatisté pláže a rozbúrené vlny. A len zriedkakedy bol pri tom sám. Mandy sa páčilo, že pôsobí ako spoločenský typ.

Zo zvedavosti nahliadla trochu hlbšie do jeho minulosti. Do čias, keď si založil profil na sociálnej sieti, to bol ešte na strednej, a prezrela si aj tie tri roky, čo študoval na univerzite. Páčil sa jej dokonca aj ako neohrabaný tínedžer.

Zhruba po hodine a pol sa Mandy prestala prehrabovať v bohatšej minulosti neznámeho krásavca na Facebooku a pozrela sa ešte na jeho účet na Twitteri, aby zistila, čo je preňho dôležité natoľko, že sa o svoje názory potrebuje podeliť s celým svetom. Ale jediné, k čomu sa vyjadroval, boli vzostupy a pády Arsenalu v Premier League. Miestami jeho komentáre prerušovali videá zvierat, ktoré komicky padali alebo narážali do všelijakých objektov.

Zdalo sa, že ich záujmy azda už ani nemôžu byť odlišnejšie. Mandy sa v duchu sama seba pýtala, prečo ich agentúra dala vôbec dokopy a čo by práve oni dvaja mohli mať spoločné. Potom si však pripomenula, že už sa viac nemusí zapodievať nijakými pochybnými webovými zoznamkami a mobilnými aplikáciami – program *Vyvolení podľa DNA* fungoval na základoch biológie, chémie a vedy. Ani jednej z týchto oblastí nijako zvlášť nerozumela, ale nadovšetko im verila. Rovnako ako milióny ďalších ľudí z celého sveta.

Mandy sa presunula k Richardovmu profilu na LinkedIn, ktorý jej prezradil, že od promócie na Worcesterskej univerzite pred dvoma rokmi pracoval ako osobný tréner v meste vzdialenom asi

šesťdesiat kilometrov od jej bydliska. Nečudo, že má takú pevnú a vypracovanú postavu, napadlo jej a predstavila si, aké to asi bude s ním navrchu.

Ona sama nevkročila do posilňovne od svojej prvej a jedinej návštevy, ku ktorej došlo asi pred rokom. Vtedy ju sestry presvedčili, aby už konečne prestala fňukať nad nepodareným manželstvom a dala sa čo najrýchlejšie dokopy. Zavliekli ju do neďalekého hotela s relaxačnou wellness zónou, kam potom chodila na masáže, kozmetiku, depiláciu, lávové kamene, solárium, až kým sa jej aj tie posledné myšlienky na bývalého manžela nevyparili z hlavy, nevymasírovali zo svalov a neodparili z kože. Nasledovala permanentka do fitka a sľub, že bude poctivo dodržiavať tréningový plán, ktorý pre ňu zostavili. Zaplatila si ročné členstvo, ale dodnes sa nedokopala k tomu, aby sa pravidelné cvičenie stalo jej rutinou.

Začala si predstavovať, ako by asi vyzerali deti, ktoré by splodila s Richardom. Mali by modré oči po otcovi alebo hnedé po mame? Mali by tmavé vlasy a olivovú pleť po nej alebo plavé vlasy a svetlú pokožku po ňom? Pristihla sa, že sa usmieva.

„Kto je to?“

„Kristepane!“ zhĺkla Mandy a vyľakane sa strhla. „Ty si ma ale vydesila! Takmer ma z teba vystrelo!“

„Tak nezízaj v práci na porno.“ Olivia sa uškrnula a ponúkla jej gumové medvedíky, Mandy odmietavo zavrtela hlavou.

„Nebolo to žiadne porno, len jeden dobrý kamarát.“

„No iste, si myslíš, že ti to zožeriem. Dávaj si ale bacha na Charlieho, už sa na teba pýtal ohľadom nejakých výkazov.“

Mandy prevrátila oči a potom pozrela na časomieru v pravom dolnom rohu monitora. Bolo jej jasné, že ak sa okamžite nepustí do práce, bude si ju musieť vziať domov. Klikla na malé červené iksko v rohu a v duchu vynadala svojmu hotmailovému účtu za

to, že považoval potvrdzujúci e-mail od agentúry Vyvolení podľa DNA za nevyžiadanú poštu. Trčal v koši medzi reklamnými správami celých šesť týždňov, kým ho dnes popoludní neobjavila úplnou náhodou.

„Mandy Taylorová, manželka Richarda Taylora, teší ma,“ zašepkala. Všimla si, že podvedome sa pohráva s neviditeľnou snubnou obrúčkou na ľavom prstenníku.

2. kapitola

CHRISTOPHER

Christopher sa hniezdil v kresle, až kým si nenašiel pohodlnú polohu.

Položil si ruky v deväťdesiatstupňovom uhle na opierky a zhlboka sa nadýchol, aby naplno nasal vôňu pravej kože. Na kvalite rozhodne nešetrila, pomyslel si, o čom ho presviedčala nielen vôňa, ale aj dokonale hladko opracovaný povrch. Také kreslo ste nekúpili v obyčajnom obchode s nábytkom.

Zatiaľ čo ona bola vedľa v kuchyni, Christopher sa porozhliadol po jej byte. Bývala na prízemí bezchybne zrenovovanej viktoriánskej budovy, ktorá kedysi zjavne slúžila ako ženský kláštor, súdiac podľa motívu na vitráži nad hlavným vchodom. Obdivoval jej vycibrený vkus, s akým rozmiestnila ozdobnú keramiku v níkách okolo komínovej príložky nad otvoreným kozubom. Zato jej knižnica bola hotová katastrofa. Nad brožovanými vydaniami románov Jamesa Pattersona, Jackie Collinsovej a J. K. Rowlingovej iba štítivo ohrňal nos.

V miestnosti stál aj robustný konferenčný stolík, priamo v jeho strede ležala semišová podložka a na nej dva diaľkové ovládače. Okolo nej boli dokonale presne rozmiestnené štyri

farebne zosúladené obrúsky. Jej zmysel pre symetriu ho upokojoval.

Christopher si prešiel jazykom po zuboch a špičkou narazil na drobný kúsok pistácie, ktorý sa mu zasekol medzi rezák a očný zub. Keď sa mu ho nepodarilo odstrániť jazykom, použil necht, ale ani tak ho nedostal von. V duchu si poznamenal, aby sa pred odchodom ešte zastavil v jej kúpeľni, či tam nenájde dentálnu niť. Len máločo ho dokázalo iritovať tak ako zvyšok nejakého jedla zaklinený medzi zubami. Raz sa dokonca zdvihol uprostred schôdzky od stola a odišiel, pretože žena naproti nemu mala na zuboch prilepený kúsok kapustového listu.

Vibrovanie vo vrecku na nohaviciach mu poštekľilo slabiny; rozhodne to nebol nepríjemný pocit. Christopher si potrpel na to, aby mal vo chvíľach, keď sa to hodilo, vyzváňanie na mobile vypnuté. Nenávidel ľudí, ktorí k tomu nepristupovali rovnako a otravovali ho v najnevhodnejších okamihoch. Ale dnes urobil výnimku.

Vytiahol telefón z vrecka a prečítal si správu na displeji. Bol to e-mail od agentúry Vyvolení podľa DNA. Spomenul si, že im už pred niekoľkými mesiacmi poslal vzorku slín, ale zatiaľ ho nekontaktovali. Až teraz. Pýtali sa ho, či chce uhradiť jednorazový poplatok, za ktorý obratom dostane ďalšie podrobnosti o svojom dokonalom náprotivku. *Chcem?* spýtal sa v duchu sám seba. *Vážne to chcem?* Odložil telefón a chvíľu premýšľal o tom, ako asi ten jeho dokonalý náprotivok vyzerá. Potom si však uvedomil, aké nevhodné je myslieť na druhú ženu, keď je ešte stále v spoločnosti tej prvej.

Vstal z kresla a vrátil sa do kuchyne. Našiel ju presne tam, kde ju pred niekoľkými minútami zanechal. Ležala chrbtom na studenej bridlicovej podlahe, okolo hrdla mala stále stiahnutý drôt. Už nekrvácala. Niekoľko posledných kvapiek krvi jej vsakovalo do goliera blúzky.

Z vrečka na bunde vytiahol digitálny kompaktný značkový Polaroid a nafotil dva identické zábery jej tváre, potom trpezlivo počkal, kým sa vyvolajú a vylezú z prístroja. Obidve fotografie vložil do obálky formátu A5 so spevnenou zadnou stenou, a tú si schoval do bundy.

Potom si pozbieral svoje náradie, strčil ho do ruksaka a odišiel. Vyčkal, kým sa nevytratí z temnej záhrady, až potom si stiahol z topánok igelitové návleky a z tváre kuklu.

3. kapitola

JADE

Keď sa Jade na displeji mobilu rozsvietila správa od Kevina, usmiala sa.

„Pekný večer, kráska, ako sa máš?“ stálo v nej. Páčilo sa jej, že Kevin vždy začínal ich konverzáciu rovnakou frázou.

„Dobre, ďakujem,“ odpovedala a pridala žltého smajlíka. „Hoci som už dosť uťahaná.“

„Prepáč, že som sa ti neozval skôr. Mal som rušný deň. Nehneváš sa na mňa, že nie?“

„No, trochu aj hej, ale poznáš ma, vieš, aká viem byť zavše nevrlá a ufrflaná. Čo si dnes robil?“

Na displeji jej naskočila fotka drevenej stodoly a traktora v žiari jasného slnečného svetla. V stodole za kovovými ohradami sa črtali kravy, na vemenách mali prisaté dojačky.

„Opravoval som strechu na kravíne. Niežeby sme čakali dažde, ale je lepšie urobiť to teraz ako neskôr. A čo ty?“

„Ležím v pyžame v posteli a prezerám si najdivnejšie hotely na webovej stránke Lonely Planet, o ktorých si mi hovoril.“ Jade položila notebook na zem a pozrela na nástenku, kde mala pripnuté obrázky miest, kam by sa rada pozrela.

„Sú úžasné, však? Jedného dňa sa spolu určite vydáme na cestu po svete a navštívime ich.“

„Pri pohľade na ne ľutujem, že som si po vysokej nedopriala rok voľna a necestovala so spolubývajúcimi.“

„A prečo si to neurobila?“

„To je hlúpa otázka – tam, odkiaľ pochádzam, peniaze nerastú na stromoch.“ Kiežby rástli, pomyslela si. Rodičia nikdy nemali veľa peňazí, takže si školu musela platiť sama. Vzala si obrovskú študentskú pôžičku, ktorú musela splácať, zatiaľ čo všetky jej spolubývajúce sa vydali za svojím snom a cestovali po Amerike. Ich sústavne aktualizované statusy na Facebooku ju príšerne vytáčali, ťažko znášala, ako sa všetci úžasne zabávajú a užívajú si život bez nej.

„Zlato, veľmi nerád to končím takto rýchlo, ale otec chce, aby som mu pomohol nakrímiť statok. Napíšeš mi neskôr?“

„To nemyslíš vážne,“ odpísala mu naštvane Jade. Celý večer čaká na to, aby si spolu trochu poesemeskovali, a on to stopne už po pár minútach?

„Lúbim ťa, XXX,“ odpísal Kevin.

„No jasné, ako inak,“ odpovedala mu a odložila mobil. O chvíľu sa za ním znovu natiahla a vytukala ešte jednu správu. „Aj ja ťa ľúbim, XXX.“

Jade vyliezla spod teplej periny a položila telefón na nabíjaciu podložku, ktorá ležala na nočnom stolíku. Zadívala sa do veľkého zrkadla – v jeho ráme boli pozastrkované fotky kamarátok, ktoré sa práve teraz túlili kdesi po svete – a sľúbila si, že si dopraje viac spánku a bude piť viac vody, aby sa tie tmavé kruhy pod jej modrými očami stratili. V duchu si pripomenula, že cez víkend si musí niečo spraviť s tými svojimi neposlušnými ryšavými kučera-
mi a naniesť na telo tónovací sprej. Vždy sa cítila oveľa lepšie, keď jej bledá pleť mala aspoň trocha tmavšiu farbu.

Vklázla späť pod perinu a premýšľala, aký by bol teraz jej život, keby sa bola vtedy pridala ku kamarátkam a strávila s nimi rok na cestách. Možno by jej to dodalo odvalu ignorovať tlak zo strany rodičov, ktorí trvali na tom, aby sa po troch rokoch v Loughboroughu vrátila domov do Sunderlandu. Bola prvá z celej rodiny, čo sa dostala na univerzitu, nedokázali preto pochopiť, prečo jej na dvere už hneď po promócií nebúchali celé zástupy zamestnávateľov a nepredhľadali sa v tom, ktorý z nich jej dá tú najlepšiu pracovnú ponuku. A pretože sa nesplatené záväzky na kreditných kartách a úveroch už začínali hromadiť, zostávali jej iba dve možnosti. Buď vyhlási ako dvadsaťjedenročná osobný bankrot, alebo sa nasťahuje späť k rodičom do toho ich malého radového domu, z ktorého sa celý čas snažila uniknúť.

Nenávidela tú našťavanú frustrovanú osobu, ktorá sa z nej stala, ale nevedela, ako to zmeniť. Hnevala sa na rodičov, že ju prinútili vrátiť sa, a postupom času sa im čoraz väčšmi odcudzovala. V čase, keď si konečne mohla dovoliť prenajať vlastný byt, už spolu sotva prehovorili.

Dávala im za vinu aj to, že si nemohla vybudovať úspešnú kariéru ani v cestovnom ruchu a namiesto nejakej lepšej pozície trčala celé dni za recepcným pultom v hoteli na predmestí. Pôvodne tam mala pracovať iba dočasne, kým sa neobjaví niečo lepšie, ale po nejakom čase sa s touto rutinou zmierila. Mala už po krk toho, ako ju všetci navôkol štvú, túžila sa vrátiť k životu, ktorý si kedysi pre seba vysnívala.

Jediným svetlým bodom každého dňa na tejto zdĺhavej útrpnej ceste bola konverzácia s mužom, s ktorým ho dala dokopy agentúra Vyvolení podľa DNA. Volal sa Kevin.

Pri pohľade na najnovšiu Kevinovu fotografiu, ktorá stála zarámaná na polici v knižnici, sa smutne usmiala. Vlasy a obočie mal biele takmer ako sneh, na tvári úsmev od ucha k uchu, opá-

lené telo štíhle, ale svalnaté. Nedokázala by si takého chlapa vymyslieť, ani keby sa veľmi snažila.

Za tých sedem mesiacov, čo boli spolu v kontakte, jej poslal iba zopár svojich fotografií, ale od okamihu, keď sa po prvý raz rozprávali po telefóne, a ona zažila to magické chvenie, o ktorom dovtedy iba čítala v časopisoch, si bola absolútne istá, že na celej zemeguli neexistuje nik iný, kto by sa k nej hodil viac než Kevin.

Osud vie byť ale riadna sviňa, keď moju spriaznenú dušu umiestnil až na druhý koniec sveta, do Austrálie, usúdila. Ale možno sa s ním jedného dňa predsa len stretne. Keď si to bude môcť dovoliť.

4. kapitola

NICK

„Ale vážne, ľudia, mali by ste to urobiť,“ naliehala Sumaira so širokým úsmevom na perách, v očiach sa jej blýskali čertovské iskričky.

„A prečo? Ja už som svoju spriaznenú dušu našla,“ povedala Sally a prepletla si prsty s Nickovými.

Nick sa naklonil nad jedálenský stôl a načiahol sa voľnou rukou po fľaši prosecca. Nalial si tých niekoľko posledných kvapiek, ktoré v nej zostali, do pohára. „Dáme ešte jednu?“ spýtal sa. Pri stole zaznelo trikrát srdečné áno. Nick sa uvoľnil zo zovretia snúbenice a zamieril do kuchyne.

„Ale chcete si byť stopercentne istí, či nie?“ nevzdávala sa Sumaira. „Chcem povedať, že vám dvom to spolu fakt sluší, ale nikdy neviete, kto tam vonku na vás ešte čaká...“

Nick sa vrátil s ďalšou fľašou – v ten večer už piatou – a chystal sa doliať Sumaire.

Deepak však razantne zakryl manželkin pohár dlaňou. „Stačilo, kamoš. Pani Tárjka už toho mala na jeden večer až-až.“

„Hnusák,“ odsekla Sumaira a zamračila sa naňho. Potom sa otočila znova k Sally. „Len vravím, že skôr ako vykročíš v svadob-

ných šatách uličkou k oltáru, mala by si sa uistiť, či si naozaj našla toho *pravého*.“

„To znie vážne romanticky,“ poznamenal Deepak a prevrátil oči. „Ale je to ich rozhodnutie, nie tvoje, tak sa do toho láskavo nemontuj. Nesnaž sa lepiť niečo, čo sa ešte ani nerozbilo.“

„Ale nám dvom ten test predsa vyšiel. Či nie? Jasný, vedeli sme aj bez neho, že sa k sebe hodíme, ale vďaka nemu sme si teraz už stopercentne istí, že sme si vždy boli súdení.“

„Prosím ťa, nerob z nás jeden z tých samolúbnych svätuškárskejších párov, dobre?“

„Na to, aby si bol samolúby a svätuškársky, nepotrebuješ nikoho do páru, drahý.“

Tentoraz zagúľala očami Sumaira a dopila zvyšok vína, zatiaľ čo ju jej manžel pozorne sledoval.

Nick si oprel hlavu o snúbencino plece a zadíval sa cez okno na ulicu. Mihali sa na nej ostré svetlá čelných reflektorov okoloidúcich áut. Na chodníku pred neďalekou krčmou postávali ľudia. Byt, v ktorom so Sally bývali, sa nachádzal v prestavanej bývalej továrni, všade mal vysoké okná, ktoré sa ťahali od zeme až po strop, takže sa pred tými scénami na ulici, ktorá kypela životom a ktoré mu tak veľmi pripomínali jeho predošlý život, nedalo nikam utiecť. Ešte donedávna trávil večery po baroch vo vychytených štvrtiach Birminghamu, zaspával v nočných autobusoch a prebúdza sa niekoľko zastávok za tou, na ktorej mal vystúpiť.

No keď sa zoznámil so Sally, jeho priority sa zmenili takmer zo dňa na deň. Sally mala niečo vyše tridsať – bola od neho o päť rokov staršia – a Nick už od prvého rozhovoru s ňou, pri ktorom mu nadšene vykladala o starých Hitchcockových filmoch, vedel, že je na nej niečo zvláštne. Stačilo pár spoločne strávených chvíľ, a razom sa otvoril novým možnostiam. Začal uvažovať o nových cestovateľských destináciách, skúšať nové jedlá, objavovať nových

umelcov a počúvať novú hudbu. Nick sa začal dívať na svet úplne inými očami. A to všetko len vďaka nej. Pozeral sa na jej neuveriteľne ostré líčne kosti, krátke gaštanovohnedé vlasy a modrosivé oči a dúfal, že jedného dňa ich deti podedia matkinu krásu, pôvab aj nepredpojatosť.

Nick si nikdy nebol istý, či sa vôbec dokáže Sally odvdáčiť za všetko, čo mu dáva, ale keď ju pri treťom výročí v jednej reštaurácii na Santorini požiadal o ruku, dočista ju rozplakal. A to až tak, že mu z jej reakcie vonkoncom nebolo jasné, či jeho ponuku prijala alebo odmietla.

„No, ak vy dvaja máte byť tým najlepším príkladom dokonale spárovanej dvojice, potom budem rád, keď to u nás so Sally zostane pri starom,“ doberal si priateľov Nick, zložil si okuliare a prstami pretrel unavené oči. Načiahol sa po elektronickej cigarete a niekoľkokrát si z nej potiahol. „Sme spolu skoro štyri roky a teraz, keď mi už čoskoro sľúbi, že ma bude ľúbiť, vážiť si ma a poslúchať, som si stopercentne istý, že sme stvorení jeden pre druhého.“

„Počkaj, povedal si poslúchať?“ ohradila sa Sumaira a spýtavo zdvihla obočie. „Tak to sa nikdy nestane.“

„Ty mňa poslúchaš,“ dodal sebaisto Deepak. „Každý vie, že v našom vzťahu som to ja, kto nosí nohavice.“

„To je pravda, zlato, nosiť ich nosíš, ale spýtaj sa sám seba, kto ti ich kupuje.“

„Ale čo keď predsa len nie sme?“ spýtala sa náhle Sally. „Čo ak nie sme stvorení jeden pre druhého?“

Až do tejto chvíle Nick s pobavením počúval, ako sa ich Sumaira snaží prehovoriť, aby si svoj vzťah otestovali vedecky. Nebolo to prvý raz, behom tých dvoch rokov, čo sa poznali, sa k tejto téme vracala opakovane, a Nick si bol istý, že to nebude ani naposledy. Sallina kamarátka vedela byť bojovná aj presvedčivá. Prekvapilo ho však, čo na to povedala Sally. Vždy sa stavala radi-

kálne proti agentúre Vyvolení podľa DNA a jej nezmyselným testom, rovnako ako on. „Prosím?“ zarazil sa.

„Ty dobre vieš, že ťa ľúbim celým svojím srdcom a že chcem s tebou stráviť zvyšok života, ale... čo ak v skutočnosti nie sme spriaznené duše?“

Nick sa zamračil. „Čo ti to napadlo?“

„Neboj, nemám žiadne zajačie úmysly ani nič také.“ Pohladkala ho chláholivo po ramene. „Len som tak premýšľala, či nám ku šťastiu postačí, keď si budeme myslieť, že sme jeden pre druhého tým pravým, alebo by sme to mali vedieť na sto percent.“

„Si opitá, zlato,“ odbil ju Nick a poškrabal sa po strnisku. „Mne bohato stačí to, čo viem. Nepotrebujem, aby mi to ešte potvrdil nejaký idiotský test.“

„Čítala som kdesi na nete, že Vyvolení podľa DNA majú na svedomí už takmer tri milióny rozpadnutých manželstiev. Ale za dvadsať rokov už nejaký rozvod beztak nebude nikoho zaujímať,“ vyhlásila Sumaira.

„Pretože nikoho nebude zaujímať už ani manželstvo,“ odvrkol Deepak. „Stane sa z neho zastaraná inštitúcia, pamätajte na moje slová. Nikto už nebude musieť nikomu nič dokazovať, pretože každý sa dá dokopy iba s takým partnerom, ktorý mu je predurčený.“

„Ty mi to nijako neuľahčuješ,“ poznamenal Nick a zahrabol vidličkou do drobivého zvyšku Sallinho malinovo-tvarohového koláča.

„Prepáč, kamarát, máš pravdu. Radšej si pripíme. Na istotu náhody!“

„Na istotu náhody!“ odpovedali ostatní a zdvihli poháre.

Všetci si s Nickom štrngli, len Sallin pohár o ten jeho necinkol.

5. kapitola

ELLIE

Ellie zapla tablet a útrpne si prezerala siahodlhý zoznam úloh, ktoré musí stihnúť do konca dnešného pracovného dňa.

Jej asistentka Ula to s tou svojou výkonnosťou už naozaj preháňala, doplňovala jej zoznam a aktualizovala prioritu jednotlivých položiek päťkrát denne, hoci ju Ellie o to nikdy nežiadala. Jej aktivita nebola pre Ellie nijako užitočná, naopak, často pritom cítila nevraživosť nielen voči tabletu, ale aj voči svojej asistentke. Obaja jej totiž rovnakou mierou neprestajne pripomínali, že sa nedokáže úspešne dopracovať až na samý koniec zoznamu. Zavše mala silné nutkanie strčiť tú prekliatu plochú vec Ule rovno do krku.

Ellie dúfala, že teraz, keď je sama sebe pánom a pod sebou má dostatočné množstvo spoľahlivých zamestnancov, bude môcť značnú časť svojej práce prideliť im. Čas však plynul a ona si postupne začala zvykať na nálepku „totálneho magora, čo má potrebu mať stále všetko pod kontrolou“, ktorou ju pri jednej hádke označil jej bývalý priateľ.

Letmo pozrela na hodiny. Bolo desať minút po desiatej. Uvedomila si, že zmeškala oslavu, ktorú usporiadal jej prevádzkový riaditeľ. Nedávno sa mu narodil syn. Slúbila, že príde, ale aj tak po-

chybovala, že tomu niekto uveril – len zriedkakedy si našla čas na kamarátenie s ostatnými. Plne podporovala priateľské vzťahy medzi svojimi zamestnancami, a dokonca finančne podporovala aktivity firemného spoločenského klubu, ale keď išlo o jej osobnú účasť na takýchto akciách, nech už sa snažila akokoľvek, čas sa za každým postavil proti nej.

Unavene zívla a zadívala sa cez obrovské okno na mesto. Jej okázalo neokázalá kancelária sa nachádzala na sedemdesiatom prvom poschodí londýnskej budovy Shard a poskytovala jej panoramatický výhľad až ďaleko za Temžu. Pod nočnou oblohou sa žiarivo mihotali pestrofarebné svetlá, kam až jej oči dovideli.

Vykĺzla z lodičiek na vysokých opätkoch značky Miu Miu a naboso vykročila po hebkých kobercoch, ktoré zdobili dlážku, k bavorému stolíku v rohu miestnosti. Nevšimla si fľaše so šampanským, vínom, whisky ani vodkou, ale rovno siahla po jednej z dvanástich vychladených plechoviek s energetickým nápojom. Do skleneného pohára hodila niekoľko kociek ľadu, zaliala ich obsahom plechovky a schuti sa napila. Uvedomila si, že jej kancelária je zariadená rovnako minimalisticky ako jej domov. Nevypovedá o nej vôbec nič. Ale keď netrváte na vlastnom rozhodovaní o podobe interiéru, je oveľa pohodlnejšie zaplatiť bytovým architektom, aby to urobili za vás.

Ellinou prioritou bola jej práca a firma, nie dostava posteľnej prikrývky z egyptskej bavlny. Nezaujímal ju, koľko obrazov od Davida Hockneyho jej visí na stene ani počet krištáľov, z ktorých jej u Swarowského vyrobili luster do vstupnej haly.

Vrátila sa k pracovnému stolu a zdráhavo si prešla zoznam úloh na nasledujúci deň, ktorý jej Ula nezabudla zostaviť. Čakala na Andreia, svojho šóféra a šéfa ochranky v jednej osobe, ktorý ju odvezie domov. Skôr než si pôjde lahnúť, prečíta si ešte podklady z Oddelenia pre styk s verejnosťou, týkajúce sa jej prejavu na pri-

pravovanej tlačovej konferencii ohľadom najnovšej aktualizácie jej aplikácie. Táto aplikácia prinesie revolučnú zmenu v jej podnikaní, preto musí byť jej vystúpenie pred médiami absolútne bezchybné.

O pol šiestej ráno sa do jej domu v Belgravii dostavia kaderník a vizážistka. Po nich nasledujú rozhovory pre televízie CNN, BBC, News 24, Fox News a Al-Džazíra. Potom sa ešte porozpráva s novinárom z týždenníka *The Economist* a zapózuje niekoľkým fotografom z novinárskej asociácie. Azda do takej desiatej by mohla byť späť doma. Rozhodne existujú aj lepšie spôsoby, ako stráviť sobotňajšie dopoludnie, pomyslela si.

Ellin poradca pre styk s verejnosťou vopred upozornil tlačové agentúry, že sa bude vyjadrovať len k svojej práci, striktne odmieta akékoľvek otázky týkajúce sa jej súkromného života. Práve preto nedávno odmietla profilový rozhovor pre magazín *Vogue*, ktorý mali sprevádzať jej portréty od legendárnej fotografky Annie Leibovitzovej. Takéto rozsiahle rozhovory zaberajú niekoľko strán a vychádzajú v časopisoch po celom svete, ale zachovať si súkromie bolo pre Ellie oveľa dôležitejšie. Koniec koncov, za posledných niekoľko rokov už beztak utrpelo dosť.

Ellie bola známa tým, že si nikoho nepúšťala k telu, o svojom súkromnom živote pred druhými nikdy nehovorila a nechcela sa verejne vyjadrovať ani ku kritickým ohlasom na adresu svojho podnikania – plne dôverovala svojmu tímu z oddelenia PR, ktorého členovia sa k akýmkoľvek negatívnym reakciám vyjadrovali za ňu. Poučila sa z chýb, ktorých sa dopustil nebohý Steve Jobs pri vyrovnávaní sa s aférou okolo problematickej antény na iPhone 4. Dobre si uvedomovala, ako veľmi to vtedy poškodilo povest' značky aj jej samotného tvorca.

Na stole sa rozsvietil displej jej súkromného mobilu. Číslo naň, rovnako ako aj jej súkromný e-mail, vedelo len pár ľudí. V sku-

točnosti len zhruba desať osôb z jej štyroch tisícok zamestnancov a najbližší členovia rodiny, ktorých navštevovala veľmi zriedka. Niežeby na svojich príbuzných často nemyslela – za tie roky na nich minula hromadu peňazí, aby im aspoň nejako vykompenzovala čas, ktorý netrávila s nimi –, ale nakoniec sa všetka snaha zredukovala na príliš krátke dni a nedostatok vzájomného porozumenia. Ellie nemala deti, oni áno. Oni neviedli spoločnosť v hodnote niekoľkých miliárd libier, Ellie áno.

Vzala telefón a prečítala si na displeji e-mailovú adresu odosielateľa správy. Spoznala ju okamžite. Zo zvedavosti ju otvorila. „Vyvolení podľa DNA: Spárovanie potvrdené,“ stálo v nej. Zamračila sa. Pravda, zaregistrovala sa na stránke už dávno, ale prvé, čo jej v tej chvíli napadlo, bolo silné podozrenie, že si z nej vystrelil niektorý z jej zamestnancov.

„Ellie Aylingová, vaším dokonalým náprotivkom je muž menom Timothy z Leighton Buzzardu v Anglicku. Prečítajte si, prosím, pozorne nasledujúce inštrukcie. Dozviete sa v nich, ako získať prístup k jeho kompletnému profilu.“

Položila telefón na stôl a zatvorila oči. „To je to posledné, čo teraz potrebujem,“ šepala si sama pre seba a vypla mobil.

6. kapitola

MANDY

„Už sa ti ozval?“

„Napísal ti esemesku alebo e-mail?“

„Odkiaľ je?“

„Čím sa živí?“

„Aký má hlas? Je hlboký a sexi alebo má nejaký prízvuk?“

Otázky sa valili na Mandy ako paľba z guľometu. Všetky tri sestry spolu s matkou sa hrbili nad stolom v jedálni a dychtivo prahli po informáciách o jej dokonalom náprotivku menom Richard. Pritom sa rovnako lačne vrhali na štyri škatule s pizzami, cesnakový pizza chlieb a omáčky z donáškového služby, ktoré boli rozložené pred nimi.

„Nie. Nie. Z Peterboroughu. Pracuje ako osobný tréner a nie, neviem, aký má hlas,“ odpovedala Mandy sestram naraz na všetky otázky.

„Tak nám aspoň ukáž jeho fotku!“ vyzvala ju Kirstin. „Strašne ho chcem vidieť.“

„Mám len zopár snímok, ktoré som si stiahla z jeho facebookového profilu.“ Popravde, mala ich prinajmenšom päťdesiat, ale nechcela, aby vedeli, ako veľmi je z neho nadšená.

„Panebože, ty nám ich určite nechceš ukázať preto, lebo na nich vytrča svojho bimbasa, je tak?“ zvolala jej matka.

„Mama!“ okríkla ju Mandy. „Už som vám predsa povedala, že sme sa spolu ešte ani nerozprávali. A žiadnu fotku jeho bimbasa som nevidela.“

„Keď už je reč o bimbasoch, začnem rovno salámovou,“ vyhlásila Paula a ponúkla jeden diel pizze sestre. Mandy odmietavo zavrtela hlavou. Bola silne presvedčená o tom, že jej zadané sestry si môžu dovoliť zaspať na vavrínoch a napchávať sa čímkoľvek, na čo dostanú chuť, zato ona si musí dávať pozor. Aj keď má dnes prasací deň. Veď ako sa píše v *Grazii* – rozdiel medzi veľkosťou štrnásť a šestnásť môže byť zavše len v jednom jedinom poriadnom súde.

Mandy vyhladala fotku z pláže, na ktorej bol Richard vyzlečený do pol pása, a dala svoj mobil kolovať okolo stola.

„Páni, to je ale vyšportovaný fešák!“ zhíkla Paula. „No ale ten je od teba určite aspoň o desať rokov mladší! Takže ty si jedna z tých šeliem, čo si rada užíva so zajačikmi?“

„Kedy sa s ním stretneš?“ spýtala sa Kirstin.

„To ešte neviem, najprv si musíme čo to o sebe napísať.“

„Čaká na ďalšiu fotku jeho bimbasa, aby sa uistila, že má tú správnu veľkosť,“ poznamenala Karen a všetky vybuchli do smiechu.

„Vy myslíte iba na samé sviňačiny,“ odsekla Mandy. „Nemala som vám radšej nič hovoriť.“

V skutočnosti však bola rada, že sa so svojou rodinou konečne môže podeliť aj o dobré správy týkajúce sa jej milostného života. Jej tri mladšie sestry sa už dávno usadili a vydali – všetky za mužov, ktorý im vybral test –, kým ona stále tápala v neistote. Mala pocit, že zostane na ocot, najmä po tom, čo si sestry založili rodiny a priviedli na svet deti. Mandy mala tridsaťsedem rokov a bola

rozvedená. Pomaly si začínala myslieť, že tento stav sa už nikdy nezmení. Ale potom jej do života vstúpil Richard – hoci zatiaľ iba virtuálne –, a odrazu mala pocit, že všetko sa začína meniť k lepšiemu.

Potvrdzujúci e-mail, ktorý dostala z agentúry Vyvolení podľa DNA, ju okrem iného názorne – zaškrtnutým štvorčekom za jednoznačne formulovanou otázkou – informoval, že Richard má záujem o spojenie a jeho kontaktné údaje sú pripravené na odoslanie na jej adresu. Rovnakým spôsobom bol informovaný aj on o nej, napriek tomu sa stále neozval. To napätie Mandy ubýjalo, ale bola v jadre dosť staromódna, verila, že lovenie je mužská záležitosť.

„Poviem ti, čo musíš teraz urobiť,“ spustila Kirstin. „Najprv mu pošli správu. Buď aktívna a rovno mu navrhni nejaký termín, kedy sa stretnete, trebárs v nejakej reštike alebo bare... v niektorom z tých vychýrených podnikov, ako je Carluccio alebo Jamie. Potom ho nechaj nejaký čas čakať a po niekoľkých rande mu dovoľ, aby ťa pobozkal. No nič viac.“

„Ale choď s takými radami niekam,“ skočila jej do reči Paula a potiahla si z elektronickej cigarety. „Krása spojenia s niekým, koho ti vybral test DNA, je práve v tom, že sa nemusíš zdržiavať žiadnymi oŕukávačkami. Obaja viete, že ste jeden pre druhého stvorení, že sa k sebe dokonale hodíte, tak aké otáľanie. Vrhnite sa na seba a poriadne si zatrtkajte.“

Mandy cítila, ako jej červenejú líca.

Jej matka iba pokrútila hlavou a zagúľala očami.

„Mandy nie je ako ty, Paula,“ poznamenala Karen. „Vždy šla na všetko zľahka a pomaly.“

„A pozri sa, kam ju to priviedlo.“ Paula sa otočila k Mandy a pokračovala: „Teda bez urážky. Len sa tu snažím povedať, že teraz už tak pomaly našľapovať nemusí. Mama by si pokojne ne-

chala odtrhnúť aj pravú ruku, len aby mohla byť znova babičkou, a my s Karen sme už vysolili hotový majland za vaginálnu plastiku, aby sme si ju dali zničiť ďalším deckom. A pokiaľ ide o Kirstin, jasné, dnes už aj lesby môžu mať deti, ale ty, sestrička, stále beháš za sukňami, pochybujem, že by si sa v dohľadnom čase mienila usadiť. Takže, Mandy, vnúča číslo štyri je na tebe. Len si predstav, že budúci rok o takomto čase by si mohla byť už vydatá a tehotná.“

Všetky oči prebodli Paulu varovným pohľadom. Tá sa rýchlo spamätala a vyhrkla: „Prepáč, to som prehnala.“

„Nič sa nedeje.“ Mandy sklopila zrak a zadívala sa na dosku stola.

Odjakživa túžila po dieťati, a keď sa vydala za Seana, niekoľkokrát sa im to skoro aj podarilo. Svoju detskú lásku si vzala hneď po škole. Tvrdlo pracovali, aby si našetrili, kúpili si spolu dom a začali sa pokúšať o bábätko. Keď potom o jedno za druhým prichádzala, načisto to otriaslo celým jej svetom. Aj to bol jeden z dôvodov, prečo ich manželstvo nakoniec nevydržalo a rozpadlo sa. Teraz by pokojne odprisahala, že zavše v noci, keď jej spoločnosť v spálni robí iba hrobové ticho, počuje, ako jej tikajú biologické hodiny. Nepochybne jej zostáva už len pár rokov, aby mohla počať a priviesť na svet dieťa prirodzenou cestou. A musí myslieť aj na to, že jej telo je náchylné na komplikácie. Vždy, keď po večeroch strážiła svoje netere a synovca, si túžobne priala, aby aj ona mala niekoho, o koho by sa mohla takto starať. Niekoho, koho by mohla bezpodmienečne milovať. Samozrejme, deti svojich sestier mala neskonale rada, ale to bolo úplne niečo iné. Snívala o niekom, komu pomôže prísť na svet a koho bude ďalej formovať, o niekom, kto bude od nej závislý, kto ju bude potrebovať, kto sa na ňu bude obracať, keď bude potrebovať poradiť, a kto jej bude až do jej smrti hovoriť *mama*.

Mandy desilo už len pomyslenie na to, že by mohla skončiť ako bezdetná stará dievka. Lenže roky ubiehali, a v nej rástli obavy, že sa z tejto možnosti nakoniec stane pravdepodobnosť.

„Myslím, že trochu predbiehate,“ povedala Mandy. „Nechám ho, aby urobil prvý krok, a uvidíme, čo bude ďalej, dobre?“

Ostatné ženy zdráhavo prikývli. Mandy si spomenula, ako ona sama len nedávno váhala s rozhodnutím zaregistrovať sa do databázy Vyvolených podľa DNA. Jej manželstvo síce nalomili všetky tie samovoľné potraty, ale posledný úder mu zasadil Sean, keď ju nečakane opustil kvôli žene staršej od nej o jedenásť rokov. Bez toho, aby o tom Mandy vedela, podstúpil test DNA, zaregistroval sa do zoznamky, a tá mu našla dokonalú partnerku. Okamžite sa s Mandy rozviedol, a keď predali dom, odsťahoval sa k tej svojej pravej do jej vidieckeho sídla v Bordeaux. Mandy tu zostala sama – so zlomeným srdcom v malom byte.

Zoznamovaciu agentúru Vyvolení podľa DNA však už dávno prestala považovať za nepriateľa – čas postupne zahojil rany a zmenil aj jej postoj k nej. Teraz, po troch osamelých rokoch, bola konečne pripravená znovu s niekým žiť. S niekým, kto je podľa všetkého pre ňu stvorený. Žiadna náhoda. Tak čo by sa mohlo pokaziť?

Dúfala, že jej náprotivok uvažuje rovnako, hoci si dáva riadne načas. Modlila sa, aby nebol ženatý a ona nemusela rozbíjať niečí šťastný domov, tak ako to kedysi Régine urobila jej, len preto, aby konečne získala manžela a dieťa, ktorí oprávnené patrili jej.

7. kapitola

CHRISTOPHER

Christopher sedel za starožitným dreveným stolom v malej miestnosti situovanej v zadnej časti svojho mezonetového bytu.

Zapol obidva počítačové monitory aj obe bezdrôtové klávesnice a rovnal ich tak dlho, kým ich vzájomne nenastavil do dokonalej rovnobežnej polohy. Na prvej obrazovke si otvoril e-mailovú schránku, na druhej sa preklikal niekoľkými programami, až nakoniec spustil aplikáciu *Kde sa nachádza môj mobil?*, ktorú si stiahol pred niekoľkými mesiacmi. Na obrazovke sa okamžite objavilo dvadsaťštyri rôznych telefónnych čísel, ale iba dve blikali jasnou zelenou farbou, čo znamenalo, že ich užívateľky sú v pohybe. Došiel k záveru, že v túto večernú hodinu na tom nie je nič neobvyklé.

Jeho pozornosť však upútalo predposledné telefónne číslo. Klikol na ikonu na lište, a keď obrazovku zaplnila mapa, preniesol do nej červený krúžok, aby zistil, kde sa majiteľka tohto čísla práve nachádza. Navigačný systém zabudovaný v jej telefóne mu okamžite prezradil, že je na ulici, kde býva.

Na základe jej typického vzorca správania vedel, že Sedmička skončila pred chvíľou svoju zmenu v tom neosobnom fastfoode

v Soho, kde pracovala každý deň do jedenástej. Potom nasadla na autobus číslo dvadsaťdeväť a odviezla sa domov. Predpovedal, že do hodiny bude v posteli, pretože o šiestej sa jej začínala druhá šichta – upratovanie kancelárií – v centre Londýna. A práve tento nočný čas poskytoval Christopherovi priestor, v ktorom mohol začať so svojou prácou.

Keď si zostavoval definitívny zoznam dievčat, myslel aj na to, ako sa k nim dostane. Vedel presne, ako ďaleko sú ich príbytky od toho jeho. Poučil sa z chýb svojich predchodcov a pochopil, že v rozmiestnení bydlísk jeho obetí nesmie byť žiadny vzorec – všetko muselo vyzerať, že ide iba o náhodu, hoci v skutočnosti bol každý jeho krok dokonale naplánovaný a bezchybne uskutocnený. Časom už vedel veľmi rýchlo vyhodnotiť, ku ktorému domu bude lepšie doviezť sa autom, kam by sa mal vydať na bicykli a na ktoré miesta bude najlepšie dôjsť pešo.

Byt Sedmičky sa nachádzal iba dvadsať minút chôdze od jeho domu. „Perfektné,“ povedal spokojný sám so sebou.

Jeho pozornosť od červenej bodky na pravom monitore však náhle odviezol ľavý monitor, kde bolo otvorených niekoľko desiatok jeho e-mailových účtov. Pred štyrmi dňami na jednom z nich pristál e-mail od agentúry Vyvolení podľa DNA, odvtedy tam zostal neotvorený, pretože Christopher bol v tom čase zaneprázdnený Šestkou. Keď ho však teraz uvidel znovu, premohla ho zvedavosť. Chcel vedieť, ktorá žena sa k nemu podľa biologických predpokladov najviac hodí. Aspoň dúfal, že je to žena – čítal množstvo príbehov o ľuďoch, ktorých program spojil s niekým, kto mal rovnaké pohlavie alebo bol od nich starší o celé desiatky rokov. Rozhodne si neželal, aby ho miloval nejaký buzík alebo geront. Christopher vlastne ani netúžil po tom, aby ho niekto miloval. Za tých tridsaťtri rokov už zažil dosť krátkodobých vzťahov, aby pochopil, že uspokojíť toho

druhého si vyžaduje obrovské množstvo energie. Nebolo to nič preňho.

Spojenie s človekom vybraným na základe analýzy DNA predstavovalo nepochybne množstvo tienistých stránok, napriek tomu bol zvedavý, kto tak asi môže byť jeho dokonalým náprotivkom. Zadíval sa cez okno do záhrady zahalenej do tmy a na okamih si predstavil, aké zábavné by bolo pokračovať vo svojom projekte, a pritom predstierať, že vedie normálny, obyčajný život ako polovica nejakého spokojného páru.

Otvoril e-mail. „Amy Brookbanksová, tridsaťjeden rokov, Londýn, Anglicko,“ prečítal nahlas. Nechýbala ani jej e-mailová adresa. Páčilo sa mu, že neuviedla číslo svojho mobilného telefónu, vypovedalo to o jej ostražitosti. Väčšina dievčat z jeho zoznamu nevykazovalo ani zďaleka takúto mieru obozretnosti, a práve to sa stalo – a stane – ich záhubou. Rozhodol sa, že keď sa vráti domov, ešte dnes v noci pošle Amy e-mail a napíše jej niečo o sebe, aby zistil, ako zareaguje.

Ako predpovedal, červená bodka na druhej obrazovke znázorňujúca polohu Sedmičkinho mobilu sa už dlhšiu chvíľu nehýbala. Spokojne vypol obidva monitory, zamkol za sebou dvere a zamieril rovno ku kuchynskej linke, kde mal v jednej zo skriniek nachystaný ruksak. Vložil doň čerstvo vydezinfikovanú strunu na krájanie syra s drevenými rúčkami, telefón s predplatenou SIM kartou a Sedmičkiným číslom nalepeným na zadnej strane, rukavice a polaroid. Nebol to originál zo sedemdesiatych rokov, pretože papier na okamžité vyvolanie snímky, ktorý sa doň vkladal, bol veľmi špecifický a polícia ho mohla ľahko vysstopovať. Papier, ktorý používal pre svoju modernú digitálnu verziu, bol však bežne dostupný a sám fotoaparát ponúkal všelijaké bombastické funkcie podľa najnovších trendov, medzi ktorými nechýbali ani farebné filtre. Každé číslo na jeho zozname

malo svoju profilovú fotografiu aj na Instagrame. Chcel, aby na jeho snímkach vyzerali najlepšie, dokonca aj v okamihu svojej smrti.

Christopher zamkol vchodové dvere, upravil si popruhy na ruk-saku a vydal sa svižným krokom po tichej ulici.

8. kapitola

JADE

Jade hľadela pobavene na Shawnu a Lucy, kozmetičky z hotelového wellness centra, ako si otvárajú lacné plastové nádoby a púšťajú sa do svojich úboho vyzerajúcich obedov.

Shawna mala v tej svojej šesť tenučkých plátkov zeleru zabalených v celofáne a téglík nízkokalorického humusu so štiplavými papričkami, zatiaľ čo Lucin obed predstavoval celozrnnú žemľu bez glutamátov a slepačiu polievku, z ktorej ešte stúpala horúca para. Pred chvíľou si ju totiž v kantíne vybrala z mikrovlnky.

Jade vytiahla z tašky svoj obedový box od Tupperware. Obsahoval vrečko cibuľových lupienkov Monster Munch, malý balíček chrumkavých čokoládových gulôčok Maltesers, sendvič s poriadnou dávkou šunky a nakladaných uhoriek a plechovku Pepsi. Rozhodne nemala v úmysle riadiť sa rovnakými diétami, na aké sa dali jej tridsaťročné kolegyne. Čert nech vezme bikini, pomyslela si a zahryzla sa s chuťou do sendviča.

„Tak ako pokračuješ s tým chlapom z klubu?“ spýtala sa Shawna Lucy a oblizla si z falošného nechta kúsok humusu, ktorý jej naň spadol.

„Je to hajzel,“ odfrkla Lucy. „Dušoval sa, že ma vezme na večeru do suprového podniku – nakoniec sa z toho vyklul Nando’s –, a potom tam celý večer civel na vyzývavú štetku, čo stála za kasou. No povedz, ktorý chlap sa takto správa, keď má rande? Je to totálne neúctivé.“

„To ako vážne? To bude asi riadny sukničkář.“

„Ja viem. Dnes večer budeme u mňa. Slúbila som, že mu niečo ukuchťím. A čo ty? Čo ten tvoj potetovaný fešák z Tinderu?“

„Myslíš Denzela? Tvrdí, že sa mu naozaj páčim, ale potom sa mi trebárs aj štyri dni neozve. Tak čo s takým chlapom?“

Jade zavrtela hlavou a znovu sa zahryzla do sendviča. „Príšer-né. Vôbec nechápem, ako takéto niečo dokážete znášať. Som rada, že to už nemusím viackrát zažívať,“ poznamenala s plnými ústami. Práve takéto rozhovory jej vždy pripomenuli, aké má šťastie, že si vďaka Vyvoleným podľa DNA našla Kevina, zároveň ju však riadne hnevalo, že jej dokonalá polovička nežije niekde bližšie, ale až na druhom konci zemegule, v Austrálii. Pred tým, ako dostala e-mail od agentúry, ktorý potvrdil existenciu jej vhodného partnera, sa nachádzala v rovnakej situácii ako jej kolegyne, akurát že si o sebe rada myslela, že pri výbere mužov je oveľa náročnejšia. V skutočnosti však randila s rovnakými zúfalcami ako ony. Zúfalcami, ktorých v *Cosmopolitane* označovali nálepkou „núdzovky“.

„Tebe sa to ľahko hovorí,“ povedala Lucy. „Ty si toho svojho pravého už našla.“

„Až na to, že je príšerne ďaleko,“ odvetila Jade. „Nemôžem si s ním zájsť na večeru ani sa s ním pomazať. Vy sa s tými chlapcami aspoň reálne stretávate, aj keď sa k vám správajú ako k handrám.“

„Ale takí už chlapi sú, či nie?“ podotkla Shawna. „Ak nepatríš k tým miliónom šťastliviek v databáze, čo už svoje dokonalé ná-

protivky našli, potom sa musíš uspokojiť s tým, čo máš, kým sa neukáže pán Dokonalý. Ak sa ten vôbec niekedy ukáže.“

„Dovtedy budeme musieť strpieť ešte celú armádu kreténov,“ dodala Lucy.

„Ale nie, dievčatá, v tomto sa mýlite.“ Jade im celá natešená načrtla, čo by mali urobiť. „Keď my ženské dáme hlavy dokopy, prepíšeme zaužívané pravidlá a už im viac nedovolíme, aby s nami zaobchádzali ako s cundrami, potom im nezostane nič iné, len správať sa slušnejšie. Inak to budú stále hovädá.“

„Nechápem, čo ti bráni, aby si si zbalila kufre, nasadla do lietadla a vydala sa do Austrálie za tým svojím Kevinom,“ povedala Shawna. „Keď veda tvrdí, že je pre teba ten pravý, prečo tu zbytočne strácaš čas?“

„Nemôžem sa predsa len tak na všetko vykašľať a odísť.“ Jade rázne zavrtila hlavou. „Viete vy vôbec, koľko stojí taká letenka do Austrálie? Sotva sa mi podarilo splatiť aspoň jednu kreditku. Navyše tu mám byt, rozbehnutú kariéru, rodinu...“

„Byt si prenajímaš, žiadnu kariéru si nebuduješ, robíš prácu, ktorú neznášaš – viem to, lebo to tu neznášame všetci –, a svoju rodinu navštevuješ raz za uhorský rok. Takže keď na to príde, nemáš sa vôbec na čo vyhovárať.“

„A nemusíš sa ani obávať, že riskuješ neistý výsledok,“ pokračovala Lucy. „Vy dvaja ste boli predsa doslova stvorení jeden pre druhého. Povedz, čo sa ti na ňom najviac páči.“

Jade sa rozosmiala. Na Kevinovi sa jej páčilo úplne všetko. Teda okrem poštového smerovacieho čísla jeho bydliska. „Je zábavný, cítim sa pri ňom dobre, je milý, má nádherný úsmev...“

„Posielate si sexi selfíčka?“

„Pravdaže nie,“ odvetila Jade skalopevne. „Nie som žiadna fľandra.“ Popravde, raz to skúsila, ale Kevina to zrejme príliš nenadchlo.

„Kristepane,“ zasmiala sa Lucy. „Ja mám v kyberpriestore toľko fotiek, na ktorých som nahá, že by som nimi pokojne zablokovala internet.“

Tak o tom Jade vôbec nepochybovala. Na poznámku kolegyne reagovala chraptivým smiechom – tým smiechom, pre ktorý ju všetci milovali.

„No keď si neposielate fotky, tak si aspoň sextujete, nie?“ vyzvedala Shawna.

„Sextujeme?“

„Posielate si navzájom obscénne esemesky alebo dráždite jeden druhého cez telefón. Hovoríš mu, čo všetko mu chceš urobiť, keď sa konečne uvidíte.“

Jade pokrútila hlavou.

„A čo sexčet cez Skype? Alebo FaceTime?“

„Kevin nemá ani jedno.“ Jade mu už niekoľkokrát navrhla, že by si mohli skajpovať, ale on jej zakaždým odpovedal, že nemá notebook ani smartfón. Myslela si o sebe, že je človek, čo má večne hlboko do vrecka, no Kevin v tom jeho zapadákové na konci sveta bol očividne na tom ešte horšie. Bola to jedna z mnohých vecí, ktoré mali spoločné.

„Vravela si, že žije v Austrálii, nie v päťdesiatych rokoch,“ pokračovala Shawna. „Ty predsa nie si ženská, čo sa dá len tak ľahko odbiť.“

„Na to, aby som vedela, čo k nemu cítim, nepotrebujem, aby sa naparoval a ksichtil pred foťákom ako nejaký idiot.“

Shawna a Lucy pozreli jedna na druhú a obe naraz prikývli.

„Tak to je jednoznačne láska,“ vyhlásila Shawna. „Našu slečnu Jade Sewellovú nič nerozhodí, ale ak je fakt taký skvelý, ako vraší, tak prestaň strácať čas a leť za ním.“

„Inak skončíš ako my dve,“ zachichotala sa pobavene Lucy, hoci Jade v jej smiechu zachytila aj isté varovanie. „Ale vážne, Jade, tu

si nemáme bohvie z čoho vyberať, a každý deň sa ten výber zužuje o ďalšieho slušného chlapa, ktorého si pre seba urve nejaká ženská vybraná programom. My so Shawnou sme ako supy, ktoré sa vrhajú na to, čo zostalo, a ver mi, nie je to žiadna sláva. Vážne. Keby som ja mala možnosť prežiť zvyšok života s tým pravým, okamžite by som nasadla na najbližšie lietadlo a vypadla odtiaľto. Určite by som nesedela na zemi pri zamestnaneckom vchode do hotela a nesrkala prihrievanú polievku.“

„Má pravdu. Prestaň sa už konečne stále na niečo vyhovárať,“ dodala Shawna.

„Ale baby ako my takéto veci nerobia,“ bránila sa Jade, prekva- pená Lucinou úprimnosťou. „Nemôžem tu všetko len tak nechať a odísť preč. A letenka do Austrálie, ako som vám už povedala, je drahá ako čert.“

„Koľko prachov ti zostalo na kreditke?“

„No, práve som jednu splatila...“

„Aký máš limit?“

„Tuším dve tisícky.“

„Tak sa plesni po vrecku a urob si výlet. Čo môžeš stratiť? Musíš mať gule, dievča.“

„Nechcite, aby som tie gule vytiahla a začala vás nimi fackovať. Jednoducho nie som ženská, čo sa naháňa za chlapom cez polovicu sveta.“

Shawna a Lucy na ňu chvíľu mlčky zízali, vytetované obočie mali zdvihnuté tak vysoko, ako im to botox dovolil. „Ty sa za ním ale nebudeš naháňať, zlato. On už je predsa tvoj.“

„Nemôžem,“ trvala na svojom Jade, ale potom sa zarazila. „Alebo áno?“

9. kapitola

NICK

„Asi by sme to mali urobiť,“ povedala Sally. Ležala na posteli a dívala sa uprene na trámy podopierajúce strop v spálni, na ktoré dopadalo svetlo pouličnej lampy za oknom.

„Zvyčajne ti to trvá dlhšie, ale ja sa teda vôbec nešťažujem,“ odvetil Nick, odtiahol hlavu od Salliných slabín a vynoril sa spod periny. Načiahol ruku k nočnému stolíku, kde mala uložené ich hračky.

„Nemyslela som teraz na sex,“ dodala Sally. „Myslím, že by sme sa mali otestovať u Vyvolených podľa DNA.“

Nick sa prevalil späť na svoju stranu posteľe. „Skvelý spôsob, ako totálne zabiť krásny okamih, zlato.“

„Prepáč.“

„Prečo teraz? Kým nás tu dnes večer neprepadli Sumaira s Deepakom a nezačali o tom tárať, bola si skalopevne presvedčená, že to nepotrebujeme.“

„To som stále, zlato,“ vyhlásila Sally, prstami sa pritom pohrávala s chlčkami na jeho hrudi, akoby ho tým chcela uistiť. „Ale ako hovorí Sumaira, budeme si potom už stopercentne istí. Budeme naozaj vedieť, že sme jeden pre druhého tým pravým.“

Prekliata Sumaira, pomyslel si Nick, ale nechal si to pre seba. „A nie je to náhodou len rafinovaný spôsob, ako mi dať najavo, že máš z tej našej svadby strach?“

„Isteže nie je, hlupáčik.“ Sally si ho pritiahla k sebe a pobožkala. „Ale vieš, aká som. Ty si v pohode, tvoji rodičia sú spolu hádam od raného stredoveku, ale moja matka sa vydávala už trikrát a otec pracuje na štvrtej manželke. Obaja neprestajne hľadajú niečo, čo im podľa nich chýba, a ja naozaj nechcem byť taká ako oni. Chcem vedieť, či je aspoň z biologického hľadiska reálna šanca, že spolu zostaneme.“

„A čo keď sa ukáže, že sa podľa DNA k sebe nehodíme?“

„Budeme aspoň vedieť, že by sme na našom vzťahu mali asi ešte nejako zapracovať. Ako hovoril John Lennon: *Jediné, čo človek potrebuje, je láska.*“

„Áno, ale taktiež tvrdil, že je mrož, takže na tie jeho perly múdrosti by som sa radšej neodvolával.“

„Takže do toho ideš?“ Sally sa naňho prosebne pozrela.

Tým jej šteňacím očičkám Nick nikdy nedokázal povedať nie. „Dobre, keď ti to urobí radosť. A teraz už môžem pokračovať tam, kde sme prestali?“

Sally ešte stihla zachytiť šibalský úsmev na jeho tvári, než zaliel späť pod perinu a vklázol jej jazykom medzi stehná.